

Operator de date cu caracter personal 3170
Dosar nr. xxxx

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL xxxxxx
SECȚIA A II-A CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de xxxxxx

Completul compus din:

PREȘEDINTE x

Judecător x

Judecător x

Grefier x

S-a luat în examinare *recursul în contencios administrativ* promovat de recurentul pârât xxxxxx, împotriva *sentinței civile nr. xxxx*, pronunțată de **Tribunalul xxxxx** în **dosarul nr. xxxxx**, în contradictoriu cu intimatul reclamant xxx cu *domiciliul procesual ales* pentru comunicarea actelor de procedură la cabinet av. xxxx, din xxxxx având ca **obiect anulare act administrativ**.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă pentru intimatul reclamant avocat xxx, conform împuternicirii avocațiale nr.015217/2019, depusă la fila 17 dosar, lipsind recurentul pârât.

Recursul este motivat și este scutit de la plata taxei judiciare de timbru conform art. 30 alin. 1 din OUG 80/2013.

Procedura de citare este legal îndeplinită, conform dispozițiilor art. 153 și următoarele Cod de procedură civilă.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, măsurile privitoare la modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, stadiul procesual, precum și faptul că s-a solicitat judecata cauzei în lipsă conform dispozițiilor art. 223 alin. 3 Cod pr. civ.

Totodată se menționează că, la termenul de judecată din data de 23.10.2019, intimatul reclamant a depus la dosar cerere de sesizare a ICCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea rezolvare de principiu unei chestiuni de drept cu privire la interpretarea art. I alin. 5 din OUG nr. 44/2014 pentru reglementarea unor măsuri privind recuperarea debitelor pentru beneficiile de asistență socială, precum și pentru modificarea art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, cu aplicarea art. 2.517 Cod civil și art. 2.528 Cod civil, urmând a statua cu privire la momentul de începere a curgerii termenului de prescripție.

Curtea acordă cuvântul reprezentantului intimatului reclamant asupra sesizării ICCJ, depusă la dosar la termenul anterior.

Av. xxxx pentru intimatul reclamant, având cuvântul, pune concluzii de admitere a sesizării astfel cum a fost formulată, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 Cod pr. civ. raportat la faza procesuală, la chestiunea de drept de care depinde

soluționarea cauzei cât și caracterul de noutate, care este îndeplinit, nefiind pronunțată o decizie în acest sens de către ÎCCJ.

Totodată, urmează a se avea în vedere chestiunea ce constituie obiectul sesizării, că vizează interpretarea momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție, raportat la dispozițiile art. I alin. 5 din OG nr. 44/2014 și la cele două opinii conturate în practica existentă în prezent, cel puțin la nivelul Curții de Apel Constanța și în acest sens, apreciază că cele două opinii pe care le-a redat în sesizare, indicând și decizii pronunțate în acest sens, impun necesitatea soluționării doar și pentru faptul că este vorba de persoane cu situații aproximativ identice, doar sumele și titularii fiind diferiți, iar pentru o parte s-a menținut practica unitară a Tribunalul Constanța, pentru cealaltă parte nu, astfel încât, mijlocul procesual pentru a rezolva această situație inechitabilă îl reprezintă sesizarea prevăzută de art. 519 Cod pr. civ.

Din punctul său de vedere, prima opinie pe care a dezvoltat-o în cuprinsul sesizării este cea care corespunde atât dispozițiilor OG nr. 44/2014, cât și obligațiilor recurentului pârât din cauză, statuate prin Legea nr. 500/2002, dar și OUG nr. 70/2011, având în vedere calitatea acestuia de ordonator de credite, de cel care a întocmit și aprobat documentația, a efectuat plăți, atât inițial, cât și lunar, pe parcurs, acesta este cel care a știut încă din momentul aprobării cererii care este situația, care sunt sumele și care sunt condițiile ce sunt îndeplinite, sens în care, toate informațiile sunt deținute chiar de ordonatorul de credite ce are calitatea de pârât, încă din momentul aprobării cererii, moment care este anterior efectuării plăților.

Raportat la cea de-a doua opinie, că acest termen ar începe să curgă ulterior, în raport de anumite acte întocmite de către ordonatorul de credite, în vederea calculării sau punerii în executare a unei decizii a Curții de Conturi, nu pot fi reținute, întrucât art. 2.528 Cod civil protejează imposibilitatea obiectivă de a cunoaște și nu neglijența culpabilă de a stabili sau de a vrea să cunoască, cât timp primarul putea și trebuia să cunoască, întrucât el a fost cel care le-a aprobat, le-a stabilit și le-a plătit.

Doar din punctul de vedere al legislației financiar contabile, în sensul că a ordonat plăți din bugetul local public, în fiecare lună, trebuia să cunoască și știa în mod evident cuantumul prejudiciului și situația fiecărui beneficiar în parte, astfel încât, în opinia sa, acela ar fi momentul de când începe să curgă termenul de prescripție.

Curtea reține cauza pentru deliberare și pronunțare asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 Cod procedură civilă.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera în temeiul art. 396 NCPC, potrivit căruia: „În cazuri justificate, dacă instanța nu ia hotărârea de îndată, pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”, urmează a amâna pronunțarea asupra cauzei, sens în care,

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Amână pronunțarea cauzei la data de xxxxx
Pronunțată în ședința publică, azi, xxxxx.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER

Gref.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL XXXXXXXXX
SECȚIA A II-A CIVILĂ,
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de XXXXXXXXXX

Completul compus din:

PREȘEDINTE :

Judecător :

Judecător :

Grefier :

S-a luat în examinare *recursul în contencios administrativ* promovat de recurentul pârât XXXXXXXX cu sediul în XXXXXXXX, împotriva *sentinței civile nr. XXXXX*, pronunțată de **Tribunalul XXXXX** în *dosarul nr. XXXXXXXX*, în contradictoriu cu intimatul reclamant XXXXXXXX cu domiciliul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură la cabinet av. XXXXXXXX, având ca **obiect anulare act administrativ**.

Dezbaterile asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 Cod procedură civilă, au avut loc în ședința publică din data de, fiind consemnate în încheierea de amânare a pronunțării de la acea dată; instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de, când a pronunțat următoarea soluție:

CURTEA

Asupra cererii de față, privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Din actele și lucrările dosarului,

I. constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 30 alin. 2 din OUG nr. 70/2011 și ale art. I alin. 4 și 5 din OUG nr. 44/2014 raportat la art. 2.517 și 2.528 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că se pune problema stabilirii momentului începerii curgerii termenului de prescripție pentru acțiunea de recuperare a plăților nelegale reprezentând ajutor de încălzire acordat în temeiul OUG nr. 70/2011, prescripție ce determină în mod decisiv caracterul legal sau nelegal al actului administrativ contestat.

Astfel, pe de o parte, reclamantul – destinatar al dispoziției de recuperare – consideră că se aplică termenul general de prescripție, de 3 ani, care începe să curgă chiar de la momentul acordării ajutorului, respectiv de la momentul efectuării plății pretins nelegale. Pe de altă

parte, pârâtul – emitent al dispoziției de recuperare – susține că se aplică un termen special de prescripție, de 5 ani prevăzut de art. 110 alin (1) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscal pentru stabilirea creanțelor fiscale (prin dispoziție a primarului), termen care începe să curgă de la data emiterii deciziei Curții de Conturi. În recurs, se modifică apărarea, susținându-se că termenul de prescripție de 5 ani începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui în care se datorează obligația fiscală, iar termenul de 3 ani se aplică pentru recuperarea prejudiciilor stabilite prin dispoziția primarului.

2. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 11.12.2019.

II. expunerea succintă a procesului.

1. Prin cererea formulată la data de și înregistrată pe rolul Tribunalului

XXXXXXXXX – secția de contencios administrativ și fiscal sub nr.XXX reclamantul a solicitat anularea Dispoziției nr.XXX, emisă de pârâtul XXXX, prin care s-a dispus recuperarea sumei de 1.362,19 lei, reprezentând prejudiciu generat de acordarea ajutorului de încălzire a locuinței în sezoanele reci 2012-2013, 2013-2014 și 2014-2015.

În motivarea acțiunii se arată, în esență, că la data emiterii dispoziției contestate dreptul la recuperarea sumelor era prescris. În susținerea acestei poziții procesuale reclamantul a invocat prevederile art. I alin. 5 din OG nr. 44/2014 raportat la dispozițiile art. 2517 Cod civil, având în vedere împrejurarea că, în speță, termenul de prescripție aplicabil este de 3 ani, întrucât nu este vorba despre o creanță fiscală, iar momentul de la care a început să curgă termenul de prescripție este cel al nașterii pagubei, respectiv al acordării ajutorului lunar pentru încălzire.

Prin întâmpinare, pârâtul XXX a arătat că la baza emiterii dispoziției nr. 13059/25.07.2018 a stat Decizia nr. 33/07.08.2015, prin care Camera de Conturi Constanța a constatat o serie de deficiențe la documentația care justifică acordarea ajutorului de încălzire a locuinței în sezoanele reci 2012-2013, 2013-2014 și 2014-2015. În privința reclamantului, se arată că aceste deficiențe s-au raportat la îndeplinirea defectuoasă a obligațiilor prevăzute la cap. 5 din formularul „Cerere – Declarație pe propria răspundere pentru acordarea unor drepturi de asistență socială”, motivul emiterii fiind în concret acela că reclamantul deținea depozite bancare mai mari de 3.000 de lei, situație care îl exclude de la acordarea ajutorului pentru încălzire. S-a mai arătat că solicitantul ajutorului de încălzire avea obligația, potrivit art. 14 alin. 3 din OUG nr. 70/2011, ca la completarea cererii să menționeze corect componența familiei, veniturile membrilor acesteia, precum și toate bunurile mobile și imobile deținute, așa cum acestea sunt trecute formularul prevăzut la alin. 2, obligație pe care acesta nu a respectat-o.

În ceea ce privește prescripția dreptului de recuperare a sumelor plătite cu titlu de ajutor pentru încălzirea locuinței, s-a arătat că momentul începerii curgerii termenului este cel al emiterii Deciziei nr. 33/2015 a Curții de Conturi, când a fost cunoscută paguba și cel care răspunde de aceasta. Pârâtul a mai arătat că în speță sunt incidente termene de prescripție diferite, respectiv un termen de 5 ani pentru stabilirea creanțelor fiscale, în temeiul prevederilor art. 110 alin. 1 și 2 Cod procedură fiscală și un termen de 3 ani pentru recuperarea prejudiciilor stabilite prin dispoziție a primarului, în raport de prevederile art. I alin. 1 și alin. 5 din OUG nr. 44/2014.

Prin sentința civilă nr. XXX Tribunalul XXXX a admis acțiunea, a anulat dispoziția nr. 8398 din 19.07.2018 emisă de pârâtul și a dispus obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată în sumă de 750 lei.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că reclamantul a beneficiat, în perioada aferentă lunilor noiembrie 2012 - aprilie 2015, de ajutor pentru încălzirea locuinței în cuantum total de 1.362,19 lei, luni în raport de care, în mod distinct, a început să curgă termenul special de prescripție de 3 ani, la care face trimitere expresă art. I alin. 5 din OUG nr. 44/2014, termen care s-a împlinit anterior emiterii deciziei supuse analizei în privința fiecărei sume stabilite prin dispoziție.

În calcularea acestui termen, instanța a avut în vedere prevederile art. 2517, conform căruia *„Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen”* și ale art. 2523 Cod civil, conform căruia *„Prescripția începe să curgă de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea lui.”* În cauză, s-a considerat că pârâtul nu se poate prevala de un alt moment de începere a curgerii termenului de prescripție decât acela al acordării către reclamant a ajutorului lunar pentru încălzirea locuinței, având în vedere că până la acel moment, ulterior formulării și analizării cererii, el ar fi trebuit să cunoască situația reclamantului, în concret faptul că acesta ar fi deținut depozite bancare mai mari de 3.000 de lei, situație de fapt pentru stabilirea căreia nu era necesară intervenția unei decizii a Camerei de Conturi, care a descoperit o situație ce putea fi identificată și de pârât, prin minime diligențe.

Pentru aceste considerente, instanța a constatat că măsura de recuperare a ajutorului pentru încălzirea locuinței în cuantum total de 1.362,19 lei, de care reclamantul ar fi beneficiat în mod nelegal, în condițiile în care acesta ar fi deținut depozite bancare superioare plafonului de 3.000 lei, dispusă de către pârât prin Dispoziția 8398/19.07.2018, este nelegală, dreptul de impunere fiind prescris.

Instanța a apreciat că nu poate reține susținerile pârâtului referitoare la curgerea a două termene succesive de prescripție, unul de 5 ani pentru stabilirea creanței, în raport de prevederile art. 110 Cod procedură fiscală, și altul de 3 ani, pentru recuperarea acesteia, prevăzut de art. I alin. 5 din OUG nr. 44/2014, raportat la art. 2517 Cod civil, având în vedere pe de o parte că prin legea specială a fost stabilit un termen de prescripție de 3 ani, iar pe de altă parte că termenul de 5 ani prevăzut de art. 110 Cod procedură fiscală nu este aplicabil acestui tip de creanță. În acest sens, instanța a avut în vedere că Legea nr. 207/2017 privind codul de procedură fiscală operează atât cu noțiunea de creanță fiscală, cât și cu cea de creanță bugetară, conform definițiilor termenilor și expresiilor de la art. 1, astfel că între cele două creanțe nu poate fi pus semnul egalității, ele nefiind identice sub aspectul naturii juridice.

Cum art. 110 reglementează *„Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale”*, dispozițiile acestui articol nu pot fi extinse prin analogie și la alte tipuri de creanțe, cum sunt cele bugetare, așa cum este cea constând în plăți nelegale din fonduri publice.

Art. 100 din Legea nr. 207/2015 prevede următoarele: *„(1) Creanțele bugetare reprezentând prejudicii/plăți nelegale din fonduri publice ce trebuie recuperate potrivit legii se stabilesc prin decizie, de către autoritățile competente, în măsura în care legea specială nu prevede altfel. (2) Decizia prevăzută la alin. (1) este titlu de creanță bugetară potrivit art. 1 pct. 38 și poate fi contestată potrivit prezentului cod. Contestația se soluționează de către autoritatea emitentă. Dispozițiile titlului VIII sunt aplicabile în mod corespunzător.”*

Având în vedere că suma ce face obiect al dispoziției nr. 8398/19.07.2018 reprezintă un prejudiciu generat de acordarea ajutorului de încălzire a locuinței, prin aceasta s-a stabilit o creanță bugetară, iar nu una fiscală, astfel că termenul de prescripție de 5 ani prevăzut de art. 110 Cod procedură fiscală nu îi este aplicabil.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâtul, care a criticat soluția instanței de fond ca fiind nelegală, sub aspectul temeiului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

A susținut recurentul pârât că în mod eronat instanța de fond a apreciat că nu sunt incidente disp. art. 110 Cod procedură fiscală, în raport de art. I alin. (1) și (5) și art. III alin. (1) din OUG nr. 44/2014 pentru reglementarea unor măsuri privind recuperarea debitelor pentru beneficiile de asistență socială, precum și pentru modificarea art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.

Consideră recurentul că termenul de prescripție de 3 ani reglementat de dispozițiile art. 2.517 Cod Civil este prevăzut pentru recuperarea sumelor reprezentând plăți nelegale, în timp ce pentru stabilirea obligațiilor prin dispoziția primarului sunt aplicabile disp. art. 110 alin. (1) și alin. (2) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care stabilesc un termen de prescripție de 5 ani.

Așadar, susține recurentul pârât că în speță se aplică termene de prescripție diferite, respective: (i) termenul de 5 ani pentru stabilirea creanțelor fiscale (prin dispoziție a primarului, în speță Dispoziția contestată) și (ii) termenul de 3 ani pentru recuperarea prejudiciilor stabilite prin dispoziția primarului.

În concluzie, termenul de prescripție de 5 ani pentru stabilirea creanțelor fiscale se va împlini în iulie 2019, iar termenul de prescripție de 3 ani pentru recuperarea creanțelor fiscale se calculează începând cu data la care au fost stabilite creanțele fiscale, respectiv de la data emiterii Dispoziției 8398/19.07.2018, acesta împlinindu-se la data de 22.01.2021.

Prin întâmpinarea formulată și depusă la dosar la data de 08.08.2019, filele 11 - 16 recurentul reclamant a solicitat respingerea recursului ca nefondat.

La data de 23.10.2019, intimatul reclamant a depus la dosar cerere de sesizare a ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu unei chestiuni de drept cu privire la interpretarea art. I alin. 5 din OUG 44/2014 pentru reglementarea unor măsuri privind recuperarea debitelor pentru beneficiile de asistență socială, precum și pentru modificarea art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap cu aplicarea art. 2517 Cod civil și art. 2528 Cod civil, urmând a statua cu privire la momentul de începere a curgerii termenului de prescripție.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Motivând cererea de sesizare a ÎCCJ, intimatul reclamant a susținut că realitățile sociale și economice au determinat o interpretare neunitară a dispozițiilor legale care prevăd termenul de prescripție extintivă în interiorul căruia se pot recupera debitele pentru beneficiile de asistență socială și, implicit, o jurisprudență neunitară.

Solicită interpretarea art. I alin. 5 din OUG nr. 44/2014 pentru reglementarea unor măsuri privind recuperarea debitelor pentru beneficiile de asistență socială, precum și pentru modificarea art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap cu aplicarea art. 2517 Cod civil și art. 2.528 Cod civil, urmând a statua cu privire la momentul de începere a curgerii termenului de prescripție.

Susține că în jurisprudența recentă s-au conturat două opinii, după cum urmează:

Într-o primă opinie, instanțele de judecată au pronunțat soluții în sensul că păgubitul nu se poate prevala de un alt moment de începere a curgerii termenului de prescripție decât acela al acordării către beneficiar a ajutorului lunar pentru încălzirea locuinței, având în vedere că, până la acel moment al acordării, care este ulterior formulării și analizării cererii de acordare a ajutorului, el ar fi trebuit să cunoască situația solicitantului, în concret faptul că acesta ar fi deținut depozite bancare mai mari de 3.000 lei, situație de fapt pentru stabilirea

căreia nu era necesară intervenția unei decizii a Camerei de conturi, care a descoperit o situație ce putea fi identificată și de păgubit prin minime diligențe.

Astfel, termenul de prescripție de 3 ani a început să curgă distinct pentru fiecare lună din perioada de referință în care beneficiarul a primit ajutor pentru încălzirea locuinței.

În cea de-a doua opinie, instanțele au pronunțat soluții în sensul că păgubitul a luat cunoștință de pagubă și de cel care răspunde de ea, respectiv a început să curgă termenul de prescripție odată cu înregistrarea la sediul său a unei adrese răspuns la solicitarea păgubitului, prin care serviciul public de impozite și taxe locale a calculat/stabilit întinderea prejudiciului constatat de Curtea de conturi constând în acordarea ajutorului de încălzire a locuinței.

Apreciază ca fiind în litera și spiritul legii prima opinie jurisprudențială.

Consideră că în cauză sunt relevante prevederile art. 30 alin. 2 din OUG nr. 70/2011 care statuează că în cazul în care în urma anchetelor sociale efectuate la solicitarea agențiilor teritoriale în condițiile art. 14 alin. (6) se constată că la completarea cererii și declarației pe propria răspundere privind componența familiei și veniturile acesteia familia sau persoana singură beneficiară de ajutor pentru încălzirea locuinței nu a declarat corect numărul membrilor de familie, veniturile ori bunurile deținute, dreptul la ajutorul pentru încălzirea locuinței încetează începând cu luna următoare, iar sumele plătite necuvenit cu acest titlu se recuperează în condițiile legii, prin dispoziție a primarului, care constituie titlu executoriu.

Legea care reglementează cadrul legal în care se pot recupera aceste sume este OUG nr. 44/2014 pentru reglementarea unor măsuri privind recuperarea debitelor pentru beneficiile de asistență socială, precum și pentru modificarea art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, respectiv art. I din acest act normativ.

Astfel, ajutorul pentru încălzirea locuinței se acordă doar după verificarea îndeplinirii condițiilor legale de eligibilitate, obligație care subzistă și ulterior, având în vedere că solicitantul va fi verificat în acest sens prin efectuarea de anchete sociale.

Păgubitul, fiind o instituție publică bugetară, are prevăzute în organigrama de funcționare servicii specializate de control financiar și de audit intern care pot și trebuie să depisteze producerea eventualelor pagube în modul de gestionare a resurselor instituției, constatarea acestora putându-se face în multiple moduri legale și nu doar prin actul de control al Curții de Conturi.

Conform art. 23 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, controlul financiar preventiv și auditul intern se exercită asupra tuturor operațiunilor care afectează fondurile publice și/sau patrimoniul public și sunt exercitate conform reglementărilor în domeniu, iar conform art. 24 alin. (1), angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor din fonduri publice se aprobă de ordonatorul de credite, iar plata acestora se efectuează de către conducătorul compartimentului financiar-contabil/persoana responsabilă cu efectuarea plății.

Astfel, instituția publică nu poate sta în pasivitate așteptând doar controlul Curții de conturi, având în vedere că are obligații proprii de control a legitimității plăților efectuate, sens în care trebuie să depună toate diligențele pentru depistarea existenței unor eventuale pagube cauzate de beneficiarii sumelor plătite.

În caz contrar, s-ar încălca prevederile art. 2.528 alin. (1) Cod civil potrivit căruia prescripția curge de la data când păgubitul „a cunoscut” paguba și pe cel care răspunde de ea, dar această prevedere trebuie corelată cu prevederea aceluiasi text legal care instituie incidența alternativă a momentului obiectiv în care păgubitul „trebuia să cunoască” același lucru, nefiind suficient să nu-l fi cunoscut și să se raporteze la orice alt eveniment viitor pe care-l va genera atunci când va considera de cuviință (emiterea unei adrese către serviciul de impozite și taxe locale în vederea calculării prejudiciului după aproximativ 4 ani de la prima plată și după 6 luni de la constatarea Curții de conturi).

În concluzie, legea nu protejează neștiința culpabilă a păgubitului, ci doar cazurile de imposibilitate obiectivă de cunoaștere, a căror incidență este cel puțin greu de susținut în cazul nelegalității unor plăți, în legătură cu care păgubitul are atribuții de control și putere decizională, sens în care trebuie să știe dacă au caracter legal.

Mai mult, păgubitul are calitatea de ordonator de credite, sens în care trebuie să știe încă din momentul aprobării și efectuării plății, fie și numai pentru a respecta reglementările contabile, cât și cui a plătit, precum și în ce temei.

În raport de dispozițiile art. 519 CPC, consideră că în cauză sunt îndeplinite toate condițiile având în vedere că dosarul este înregistrat pe rolul Curții de apel, cu soluționarea cauzei în faza procesuală a recursului, în ultimă instanță, iar chestiunea ce constituie obiectul sesizării nu a mai fost analizată de ÎCCJ. Totodată, precizează că soluționarea cauzei depinde de lămurirea acestei chestiuni de drept.

Recurentul pârât nu a exprimat un punct de vedere cu privire la solicitarea de sesizare a ÎCCJ.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Normele de drept ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt:

- **Art. 30 alin. 2 din OUG 70/2011 privind măsurile de protecție socială în perioada sezonului rece:** „(2) În cazul în care în urma anchetelor sociale efectuate la solicitarea agențiilor teritoriale în condițiile art. 14 alin. (6) se constată că la completarea cererii și declarației pe propria răspundere privind componența familiei și veniturile acesteia familia sau persoana singură beneficiară de ajutor pentru încălzirea locuinței nu a declarat corect numărul membrilor de familie, veniturile ori bunurile deținute, dreptul la ajutorul pentru încălzirea locuinței încetează începând cu luna următoare, iar sumele plătite necuvenit cu acest titlu se recuperează în condițiile legii, prin dispoziție a primarului, care constituie titlu executoriu.”

- **Art. I alin. 4 și 5 din OUG nr. 44/2014 pentru reglementarea unor măsuri privind recuperarea debitelor pentru beneficiile de asistență socială, precum și pentru modificarea art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap:** „(4) Recuperarea sumelor plătite necuvenit se face, după caz, prin decizie a directorului executiv al agenției teritoriale pentru plăți și inspecție socială, decizie a directorului executiv/directorului general al direcției generale de asistență socială și protecția copilului județeană, respectiv a sectorului municipiului București și/sau prin dispoziție a primarului, care se comunică debitorului în termen de 15 zile de la data emiterii acesteia. (5) Pentru recuperarea sumelor cu titlu de beneficii de asistență socială și subvenții prevăzute la alin. (2) și (3), reprezentând prejudicii/plăți nelegale din fonduri publice, termenul de prescripție este cel prevăzut de art. 2.517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.”

2. Alte norme de drept apreciate a fi relevante pentru analiză:

- **Art. 2.517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil:** „Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen.”

- **Art. 2.528 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil** „(1) Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. (2) Dispozițiile alin. (1) se aplică, în mod corespunzător, și în cazul acțiunii în restituire întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză, plata nedatorată sau gestiunea de afaceri.”

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanței:

În cadrul Curții de Apel XXXXX practica este unitară în ceea ce privește termenul de prescripție aplicabil, însă au fost exprimate **trei opinii** diferite în legătură cu momentul începerii curgerii termenului de prescripție în interiorul căruia primarul are posibilitatea de a emite dispoziție de recuperare pentru plățile pretins nelegale acordate în baza OUG nr. 70/2011 privind măsurile de protecție socială în perioada sezonului rece.

Astfel, referitor la termenul de prescripție, s-a reținut că potrivit art. I alin. 5 din OUG nr. 44/2014, „...termenul de prescripție este cel prevăzut de art. 2.517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.”, iar în conformitate cu disp. art. 2.517 Cod civil, „Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen.”

Față de aceste dispoziții s-a apreciat că dreptul primarului de a emite dispoziția de recuperare a sumelor achitate nelegal cu titlu de ajutor de încălzire se prescrie în termenul general de prescripție de 3 ani, neputând fi reținută distincția făcută de către emitentul dispoziției de recuperare între termenul general de prescripție de 3 ani, care în opinia sa ar fi aplicabil exclusiv pentru executarea dispoziției de recuperare, și termenul special de 5 ani reglementat în materie fiscală prin art. 110 alin. 1 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, pentru stabilirea creanțelor fiscale, termen care ar fi aplicabil la speță, referindu-se la dreptul primarului de a emite dispoziția de recuperare.

S-a considerat că, nefiind vorba de creanțe fiscale, creanțe care se referă conform legii la perceperea impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, ci de creanțe bugetare, adică acele creanțe ce se cuvin bugetului (local în speța de față), scopul trimiterii făcute de legiuitor la disp. art. 2.517 Cod civil (termenul general de prescripție) este acela de a supune prescripția în cazul recuperării sumelor plătite nelegal cu titlu de beneficii de asistență socială și subvenții normelor de drept comun, iar nu unor dispoziții speciale.

S-a stabilit astfel că primarul este ținut să emită dispoziția de recuperare a sumelor în termen de 3 ani, iar nu în termen de 5 ani, cum pretinde primarul.

Cât privește momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție pentru recuperarea sumei reprezentând ajutor acordat pentru încălzirea locuinței, s-a considerat, **într-o opinie**, că acest termen a început să curgă distinct, pentru fiecare lună de acordare, calculându-se **de la momentul acordării acestuia**. S-a apreciat că nu poate fi stabilit ca moment de început al curgerii termenului data emiterii deciziei Curții de Conturi, fiind considerate relevante sub acest aspect și statuările ÎCCJ din cadrul deciziei RIL nr. 19/2019 din 3 iunie 2019.

Conform **cele de-a doua opinii**, data când primarul a cunoscut prejudiciul nu poate fi considerat în niciun caz data la care i-a fost acordat beneficiarului ajutorul social. Câtă vreme acesta a depus odată cu actele pe care se sprijinea cererea de acordare a ajutorului de încălzire și o declarație pe proprie răspundere, în care menționa că nu deține depozite cu valoarea mai mare de 3.000 lei la bănci, neaducând astfel la cunoștința primarului că nu îndeplinește condițiile pentru acordarea ajutorului, momentul de la care se poate considera că primarul a luat cunoștință de prejudiciu este **cel la care i-a fost comunicată decizia nr. 33/07.08.2015 a Curții de Conturi**, din acest act reieșind că o serie de beneficiari au obținut în mod fraudulos ajutor de încălzire.

Într-o **a treia opinie**, s-a reținut că prin Decizia nr. 33/07.08.2015 Curtea de Conturi a României - Camera de Conturi a dispus luarea măsurilor legale ce se impun pentru stabilirea întinderii prejudiciului, precum și pentru recuperarea acestuia de la beneficiarii care nu erau eligibili, iar în baza Dispoziției Primarului nr. XXXX, Serviciul Public de impozite și taxe XXXXX a stabilit întinderea prejudiciului constatat de Curtea de Conturi constând în acordarea ajutoarelor de încălzire a locuinței în sezoanele reci aferente perioadei indicate, transmitând ulterior, prin adresa înregistrată sub nr. 26028/18.02.2016, rezultatele obținute, în

vederea luării măsurilor ce se impun pentru recuperarea prejudiciului calculat. S-a apreciat astfel că pârâtul a luat cunoștință de pagubă și de cel care răspunde de ea odată cu înregistrarea adresei nr. 26028/18.02.2016, iar de la acest moment începe să curgă termenul de prescripție de 3 ani.

4. Nu a fost identificată jurisprudență națională pe această problemă de drept, însă se apreciază a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei decizia RIL nr. 19/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a statuat că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 și 12 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, și a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv a art. 2.526 din Codul civil, actul de control efectuat de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unei sume de bani necuvenite, nu marchează începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului.”

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate.

Problema de drept litigioasă vizează aplicarea prevederilor art. 30 alin. 2 din OUG nr. 70/2011 și art. I alin. 4 și 5 din OUG nr. 44/2014 în raport de art. 2.517 și art. 2.528 alin. 1 Cod civil.

Potrivit art. 30 alin. 2 din OUG nr. 70/2011 privind măsurile de protecție socială în perioada sezonului rece, „(2) În cazul în care în urma anchetelor sociale efectuate la solicitarea agențiilor teritoriale în condițiile art. 14 alin. (6) se constată că la completarea cererii și declarației pe propria răspundere privind componența familiei și veniturile acesteia familia sau persoana singură beneficiară de ajutor pentru încălzirea locuinței nu a declarat corect numărul membrilor de familie, veniturile ori bunurile deținute, dreptul la ajutorul pentru încălzirea locuinței încetează începând cu luna următoare, iar sumele plătite necuvenit cu acest titlu se recuperează în condițiile legii, prin dispoziție a primarului, care constituie titlu executoriu.”

De asemenea, art. I alin. 4 și 5 din OUG nr. 44/2016 pentru reglementarea unor măsuri privind recuperarea debitelor pentru beneficiile de asistență socială, precum și pentru modificarea art. 101 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap stabilesc că „(4) Recuperarea sumelor plătite necuvenit se face, după caz, prin decizie a directorului executiv al agenției teritoriale pentru plăți și inspecție socială, decizie a directorului executiv/directorului general al direcției generale de asistență socială și protecția copilului județeană, respectiv a sectorului municipiului București și/sau prin dispoziție a primarului, care se comunică debitorului în termen de 15 zile de la data emiterii acesteia. (5) Pentru recuperarea sumelor cu titlu de beneficii de asistență socială și subvenții prevăzute la alin. (2) și (3), reprezentând prejudicii/plăți nelegale din fonduri publice, termenul de prescripție este cel prevăzut de art. 2.517 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.”, iar în conformitate cu disp. art. 2.517 Cod civil, „Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen.”

Totodată, conform art. 2.528, „(1) Prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. (2)

Dispozițiile alin. (1) se aplică, în mod corespunzător, și în cazul acțiunii în restituire întemeiate pe îmbogățirea fără justă cauză, plata nedatorată sau gestiunea de afaceri.”

În cadrul completului de judecată au fost conturate două opinii cu privire la momentul începerii curgerii termenului de prescripție.

Într-o opinie (minoritară), se apreciază că termenul de prescripție pentru recuperarea sumei reprezentând ajutor acordat pentru încălzirea locuinței a început să curgă distinct, pentru fiecare lună de acordare, calculându-se de la momentul acordării acestuia.

Se consideră că nu poate fi stabilit ca moment de început al curgerii termenului momentul emiterii deciziei Curții de Conturi, astfel cum sugerează primarul, fiind relevante sub acest aspect și statuările ÎCCJ din cadrul deciziei RIL nr. 19/2019 din 3 iunie 2019, prin care s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 268 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 8 și 12 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, și a dispozițiilor art. 211 lit. c) din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, respectiv a art. 2.526 din Codul civil, actul de control efectuat de Curtea de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, prin care s-a stabilit în sarcina angajatorului obligația de a acționa pentru recuperarea unui prejudiciu produs de un salariat ori rezultat în urma plății către acesta a unei sume de bani necuvenite, nu marchează începutul termenului de prescripție extinctivă a acțiunii pentru angajarea răspunderii patrimoniale a salariatului.”

Potrivit acestei opinii, izvorul obligației reclamantului-debitor nu poate consta în actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, ci în actul sau faptul juridic ce a generat paguba invocată. Prin urmare, **dreptul de recuperare a sumei achitate necuvenit s-a născut la momentul achitării acesteia, moment obiectiv în care entitatea pârâtă, gestionând fondurile publice, trebuia să cunoască dacă beneficiarul ajutorului îndeplinea, într-adevăr, toate condițiile pentru acordarea acestuia.** Acesta este momentul obiectiv în care titularul dreptului la acțiune, având toate informațiile relevante, trebuia să cunoască nașterea lui.

În acest context, nu se poate susține că doar ca urmare a unui control din partea unei instituții terțe, spre pildă Curtea de Conturi, entitatea publică putea să cunoască producerea pagubei și pe cel care a cauzat-o, cu atât mai mult cu cât documentele și informațiile analizate de Curtea de Conturi puteau și trebuiau a fi accesate/cunoscute în primul rând de pârât, la momentul acordării ajutorului, fiind informații obligatoriu a fi cunoscute și analizate la acel moment.

În ceea ce privește existența posibilității de verificare a aspectelor declarate de titularii cererilor de acordare a ajutorului, dispozițiile legale incidente statuează în acest sens.

Conform Secțiunii a 5-a „Verificare și monitorizare” din OUG 70/2011:

„Art. 30 (...) (2) În cazul în care în urma **anchetelor sociale** efectuate la solicitarea agențiilor teritoriale în condițiile art. 14 alin. (6) se constată că la completarea cererii și declarației pe propria răspundere privind componența familiei și veniturile acesteia familia sau persoana singură beneficiară de ajutor pentru încălzirea locuinței **nu a declarat corect numărul membrilor de familie, veniturile ori bunurile deținute**, dreptul la ajutorul pentru încălzirea locuinței încetează începând cu luna următoare, iar sumele plătite necuvenit cu acest titlu se recuperează în condițiile legii, prin dispoziție a primarului, care constituie titlu executoriu.

Agențiile teritoriale pot efectua oricând verificări cu privire la condițiile care au stat la baza acordării ajutorului pentru încălzirea locuinței, precum și a îndeplinirii de către titular a obligației prevăzute la art. 19 alin. (1)(...).”

În condițiile în care exista posibilitatea legală de verificare și monitorizare a drepturilor acordate, se constată că pârâtul nu era ținut de efectuarea unui control și, implicit, a unei sesizări din partea unui alt organ cu atribuții de control în domeniul financiar. Prin urmare, aspectele invocate de recurent nu au aptitudinea de a influența momentul de început al termenului de prescripție extinctivă, care este momentul nașterii dreptului la acțiune, în speță cel al acordării ajutoarelor pentru încălzirea locuinței.

De asemenea, nici susținerea vizând reaua-credință a intimatului-reclamant nu poate influența cursul prescripției, de vreme ce pârâtul avea obligația de a verifica informațiile din cererea și declarația pe proprie răspundere.

Într-o a doua opinie (majoritară) se reține că, în cursul anului 2015, Curtea de Conturi a României - Camera de Conturi Constanța a constatat mai multe deficiențe privitoare la acordarea ajutoarelor de încălzire a locuinței în perioada noiembrie 2012 - decembrie 2014, în sensul că au beneficiat de acest ajutor persoane/familii care nu îndeplineau condițiile reglementate de prevederile OUG nr. 70/2011, deficiențe ce au fost consemnate în procesul-verbal de control nr. 93708/06.07.2015.

Prin Decizia nr. 33/07.08.2015 Curtea de Conturi a României - Camera de Conturi XXXX a dispus luarea măsurilor legale ce se impun pentru stabilirea întinderii prejudiciului, precum și pentru recuperarea acestuia de la beneficiarii care nu erau eligibili, iar în baza Dispoziției Primarului XXXXX nr. XXXXX, Serviciul Public de impozite și taxe Constanța a stabilit întinderea prejudiciului constatat de Curtea de Conturi constând în acordarea ajutoarelor de încălzire a locuinței în sezoanele reci aferente perioadei indicate, transmitând ulterior, prin adresa înregistrată sub nr. 26028/18.02.2016, rezultatele obținute, în vederea luării măsurilor ce se impun pentru recuperarea prejudiciului calculat.

Se constată astfel că pârâtul a luat cunoștință de pagubă și de cel care răspunde de ea odată cu înregistrarea adresei nr. 26028/18.02.2016, iar de la acest moment începe să curgă termenul de prescripție de 3 ani.

Se apreciază că situația este diferită de cea asupra căreia ÎCCJ a statuat prin decizia RIL nr. 19/2019 **deoarece vizează plăți nelegale acordate din fondurile publice în baza unor declarații ale beneficiarilor care nu corespund realității.**

Astfel, art. 14 din OUG nr. 70/2011 stabilește că „(1) Ajutorul pentru încălzirea locuinței, prevăzut la art. 8, 9, 10 și art. 11 alin. (1), se acordă pe bază de cerere și declarație pe propria răspundere privind componența familiei și veniturile acesteia. (2) Formularul de cerere și declarație pe propria răspundere se completează potrivit modelului stabilit prin normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență. (3) La completarea cererii, titularul are obligația de a menționa corect componența familiei, veniturile membrilor acesteia, precum și bunurile mobile și imobile deținute, așa cum sunt acestea trecute în formularul prevăzut la alin. (2). (4) În vederea stabilirii dreptului, primarii solicită acte doveditoare care atestă componența familiei și veniturile realizate de membrii acesteia, precum și acte doveditoare privind locuința sau bunurile deținute de aceștia, inclusiv în alte unități administrativ-teritoriale. (5) În aplicarea prevederilor alin. (4) primarul stabilește dreptul solicitând informații pe bază de protocol altor instituții/autorități sau, după caz, cerând documente doveditoare solicitanților. În situația în care pe baza documentelor doveditoare prezentate de solicitant sunt suspiciuni cu privire la acordarea dreptului, primarul poate stabili dreptul pe baza anchetei sociale efectuate de serviciul public de asistență socială.”

De asemenea, art. 30 din OG nr. 70/2011 prevede că: „(2) În cazul în care în urma anchetelor sociale efectuate la solicitarea agențiilor teritoriale în condițiile art. 14 alin. (6) se constată că la completarea cererii și declarației pe propria răspundere privind componența familiei și veniturile acesteia familia sau persoana singură beneficiară de ajutor pentru încălzirea locuinței nu a declarat corect numărul membrilor de familie, veniturile ori bunurile deținute, dreptul la ajutorul pentru încălzirea locuinței încetează începând cu luna următoare,

iar sumele plătite necuvenit cu acest titlu se recuperează în condițiile legii, prin dispoziție a primarului, care constituie titlu executoriu. (3) Agențiile teritoriale pot efectua oricând verificări cu privire la condițiile care au stat la baza acordării ajutorului pentru încălzirea locuinței, precum și a îndeplinirii de către titular a obligației prevăzute la art. 19 alin. (1). (4) Sumele acordate necuvenit cu titlu de ajutor pentru încălzirea locuinței, plătite din bugetul de stat, se recuperează de către serviciile de specialitate ale primăriei de la beneficiar în termen de maximum 3 luni, se transferă agenției teritoriale și se fac venituri la bugetul de stat. (5) În situația în care, cu prilejul verificărilor dispuse de primar sau efectuate de către agențiile teritoriale, se constată că cele declarate de solicitantul ajutorului pentru încălzirea locuinței nu corespund realității și se apreciază că sunt indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, organul constator are obligația să sesizeze organele de urmărire penală.”

Prin urmare, legiuitorul a stabilit posibilitatea recuperării sumelor achitate nelegal cu titlu de prestație socială sub forma ajutorului de încălzire dacă, la verificările efectuate, se constată că informațiile oferite de beneficiar la completarea cererii și a declarației pe propria răspundere privind componența familiei și veniturile/bunurile acesteia sunt incorecte. S-a prevăzut astfel că verificările pot fi efectuate „oricând”, fără a se impune un termen în acest sens.

Se consideră astfel că termenul de prescripție nu poate să curgă de la momentul acordării plăților nelegale, câtă vreme atât primarul, cât și agenția pentru prestații sociale au posibilitatea legală de a efectua verificări ulterior, ceea ce înseamnă că momentul de la care se presupune că s-a luat cunoștință de pagubă și de cel care răspunde de ea este momentul acestor verificări.

Se apreciază relevant și faptul că cercetările pe care le poate face primarul la momentul acordării ajutorului sunt cele enunțate la art. 14 alin. 4 și 5, respectiv solicitarea de la beneficiar de acte doveditoare care atestă componența familiei și veniturile realizate de membrii acesteia, respectiv acte doveditoare privind locuința sau bunurile deținute, precum și solicitarea de informații pe bază de protocol altor instituții/autorități.

Ori, este evident că legiuitorul a înțeles să acorde ajutorul în primul rând pe baza informațiilor oferite de beneficiar pe propria sa răspundere, instituind o prezumție de veridicitate a acestor declarații, urmând ca, în cazul în care se dovedește contrariul, organele abilitate să poată proceda la recuperarea sumelor.

Având în vedere și numărul mare de solicitări (peste 10.000), precum și resursele umane și materiale limitate ale aparatului primarului, nu se poate susține că acesta din urmă avea obligația de a cunoaște, încă de la momentul acordării ajutorului, că plata este nelegală, fapt ce era de natură a cauza un prejudiciu bugetului local.

În atare situație, se consideră că termenul de prescripție curge de la momentul efectuării verificărilor, fie de către primar, fie de către agenția teritorială de prestații sociale, inclusiv la solicitarea Curții de Conturi, iar nu de la momentul plății ajutorului.

6. Nu a fost identificată jurisprudență națională pe această problemă de drept, astfel că nu se poate susține un caracter neunitar al jurisprudenței naționale în această materie.

Pentru considerentele expuse, apreciind că se impune sesizarea ÎCCJ.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE

Dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În aplicarea prevederilor art. 30 alin. 2 din OUG 70/2011 și art. I alin. 4 și 5 din OUG 44/2014 raportat la art. 2.517 și 2.528 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, momentul începerii curgerii termenului de prescripție, respectiv data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba, poate fi considerat momentul plății ajutorului de încălzire către beneficiar sau un alt moment ulterior, când primarul a luat cunoștință de plata nelegală a ajutorului de încălzire urmare a verificărilor efectuate de alte instituții abilitate, inclusiv instituții care nu sunt prevăzute de OUG nr. 70/2011?

Dispune înaintarea prezentei încheieri către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Dispune suspendarea judecării *recursului în contencios administrativ* promovat de recurentul pârât xxxxxxxxxxxx, cu sediul în XXXXXX, împotriva **sentinței civile nr.XXXX**, pronunțată de **Tribunalul XXXXXX** în **dosarul nr.xxx**, în contradictoriu cu intimatul reclamant XXXXXXXX cu *domiciliul procesual ales* pentru comunicarea actelor de procedură la cabinet av., conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, astăzi,xxxxxx.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER

Jud.fond.
Red.înch.jud
Gref.

pentru conformitate
